

täysin ex-tempore koitin kirjoittaa tämän samalta istumalta, jotta tulisi mukamas vastikään keksitty tarina. (konteksti: päähenkilö keksii kertoa pienille lapsille yösataa, taitaa olla hieman vakavampi) Kauan sitten kaukana pohjoisessa, seudulla nimeltä Mistsedge, asui mies. Hän ei ollut liian vanha, mutta ei myöskään mikään nuorukainen enää. Eikä rikas, eikä komea, mutta ei rumakaan. Ihan tavallinen mies. Muut lähiseudun asukkaat tunsivat hänet nimellä Samuel ja he säälivät häntä, sillä Samuel oli hyvin yksinäinen mies. Kaikki tiesivät kertoa Samuelin surullisen tarinan. Vuosia kauemmin Samuelin ollessa nuori hän oli palavasti rakastunut erääseen papin tyttäreeseen, Eleanore nimeltään. Lukemattomia ja keskeliäitäkin olivat ne tavat, joilla hän yritti voittaa tytön huomion ja saada tämän isän myötämieliseksi aikomukselleen. Samuelista tuli sääntöjen kirkossakävijä ja usein sunnuntaipalveluksen jälkeen hän muisti kysellä papilta tämän tyttären vointia ja kysyi tarvitsivatko he työapua tai olisiko hän voinut tehdä jotain muuta heidän hyväkseen. Vanha kirkonmies tietysti ymmärsi mistä oli kysymys. Asiat solisivat kuten niiden kuului. Pian Samuel oli tuttu vieras Eleanorin perheen kotona. Eikä Eleanor katsonut mitenkään pahakseen. Hän tunsu syvää hellyyttä nuorta miestä kohtaan, joka sankarillisesti, mutta kömpelösti koitti voittaa hänen sydämensä. Eräänä kauniina keväisenä iltana, heidän vietettyään koko päivän ylhäällä nummilla ja auringon jo alkaessa laskea, Samuel tunnusti aikeensa. Hän tarttui Eleanorin pieniin käsiin, katsoi tyttöä vakavasti syvälle silmiin ja kertoi rakastavansa tätä ja haluavansa viettää loppuelämänsä hänen kanssaan. Eleanor ei ollut ensin vastannut mitään, mutta suuteli sitten Samuelia kevyesti ja kuiskasi "Kyllä". Heidän rakkautensa oli aitoa ja onnellisempaa vaimoa ei kukaan mies voinut toivoa. Eikä aikaakaan, kun Eleanore huomasi olevansa raskaana. Tieto sai Samuelin kyynelehtimään ja nostamaan vaimonsa korkealle ilmaan. Sinä iltana he miettivät yhdessä aina väsyäkseen asti tulevan lapsensa nimeä, kunnes Eleanore kertoi vielä käyvänsä juomassa vettä. Samuel odotti ja odotti vielä hetken, mutta kun vaimoa ei kuulunut takaisin vuoteeseen hän huolestui toden teolla. "Eleanore! Eleanore!" kaikui heidän pienen talonsa huoneissa, mutta talossa ei ollut ketään muuta. Koko yön Samuel valvoi pihamaalla huutaen vaimoaan äänensä käheäksi. Aamun valjetessa Samuel satuloi hevosen ja suuntasi kohti nummia. Palatessaan kuoleman väsyneenä takaisin kotiin hän laski satulalaukun kaivon viereen aikomuksenaan sammuttaa janonsa, kun kauhea ajatus käväisi hänen mieleessään. Alhaalla pimeässä, kaivon pohjalla, näkyi heikko aavistus punertavanruskeita hiuksia ja valkoista yöpaitaa. Koko Mistsedge suri, mutta onnettomin tietysti oli Samuel. Hänen ilmeensä kivettyi lopullisesti tuskaisen surulliseksi ja katseesta tuli etäinen. Viikot ja kuukaudet kuluivat ja Samuelia näkyi yhä harvemmin läheisessä kylässä, eikä hän enää myöskään käynyt tapaamassa perhettään eikä naapureitaan. Kun joku kävi hänen luonaan oli vastaanotto tyly ja karkea ja vieras toivotettiin matkoihinsa mitä pikimmin. Yksinäisyys valtasi ennen niin onnellisen pienen talon. Pian alkoi seudulla kuulua huhuja öisin nummilla vaeltavasta miehestä, jonka tuskaiset huudot kaikuivat pimeydessä. Monet tiesivät miehen olevan Samuel. Näin todellakin oli. Miesraukka oli keksinyt tavakseen vaeltaa iltaisin nummille ja etsiä sieltä jonkun tutun paikan, jossa he olivat Eleanoren kanssa viettäneet aikaa ja istahtaa siihen koko yöksi muistamaan vaikeroiden rakasta vaimoaan. Eräänä alkavan syksyn pimeänä iltana Samuel oli taas lähtenyt ulos ja harhaili päämääräämättömästi mäkien yli toiselle, kunnes saapui eräälle pienelle harjanteelle, jonka alapuolella hän tiesi olevan vaatimattoman oloinen lampi. Siihen Samuel päätti jäädä yöksi. Hän istahti maahan ja sulki silmänsä muistellen edellistä kertaa, jolloin ilma oli ollut kesäisen lämmin ja kirkkaansinisellä taivaalla matkaavat valkoiset pilvet tuntuivat olevan käsinkosketeltavan lähellä. Täällä he olivat Eleanorin kanssa käyneet lammessa kylpemässä ja piehtaroineet ympärillä kasvavien purppuranväristen kanervien (neilikoiden?) seassa. Avatessaan silmänsä Samuel näki

edessään kaksi harmaata jänistä. Ne tujottivat liikkumatta häntä hetken aikaa, kunnes pienempi loikkasi alas harjannetta, kohti lampea. Isompi jäi paikoilleen ja käänteli korviaan puolelta toiselle, kunnes se avasi suunsa ikään kuin puhuakseen, mutta mitään ei kuulunut. "Mistä te siihen tupsahditte?", Samuel kuiskasi itselleen. Jänis kääntyi kohti mäenrinnettä, kohti lampea, jonne sen pienempi lajitoveri oli kadonnut. "Oliko se sinun kumppanisi?", Samuel kysyi otukselta ja jatkoi, "Parasta seurata, ettet vaan kadota sitä". Eläin vilkaisi pikaisesti taakseen ja lähti sitten verkkaisesti hyppelemään mäkeä alas. Jostain syystä Samuel tunsu halua seurata sitä ja nähdä olivatko ne molemmat päätyneet lammen rantaan. Hän nousi ylös ja alkoi kävelemään edellä kulkevan jäniksen perässä. Silloin harhaileva pilvenretale peitti kirkkaana paistavan kuun ja maan ylle tuli hetkeksi pimeää kuin säkissä. Sen painuttua matkoihinsa Samuel huomasi kadottaneensa jäniksen. Kumpakaan ei näkynyt enää missään. Mutta nyt hän oli jo lähellä lampea ja näki sen mustan pinnan loistavan sileänä kuun valossa. Jostain läheltä kuului naurua. Iloista, heleää nuoren naisen naurua. Samuel seisautui paikoilleen. Hänen edessään lammen rannalla, selin häneen, oli kyykistyneenä vaalea hahmo. Kävellessään lähemmäs hän huomasi sen muistuttavan nuorta tyttöä, päällään pelkkä valkoinen yöpaita, pitkät tummanruskeat hiukset tuulella kevyesti hulmuten. Hiukset, joissa oli punertavanruskea sävy. Tyttö nousi seisomaan ja kääntyi. Kirkkaansiniset surulliset silmät katsoivat syvälle Samueliin. "Eleanore", Samuel huokaisi hämmästyneenä. Ilmestys, sillä muilla sanoin ei Samuel sitä mielessään osannut kuvata, käveli lähemmäs häntä. Askeleet olivat kuin keveän verkkaista unenomaista liitoa. Samuel henkäisi syvään ja otti askeleen taaksepäin, sillä nyt hän huomasi, että hahmon yöpaitaa, kasvoja ja hiuksia koristi tuhannet kimaltelevat pienet jääpysähdys ja sen hengitys huurusi kuin kylmänä pakkasaamuna. "Eleanore?", hän kysyi uudestaan, "Se olet sinä, etkö olekin. Mutta miten...". Silloin hahmo oli jo kädenmitan päässä ja Samuel näki sen kunnolla. Se oli Eleanore, mutta miten se olisi voinut? "Samuel, rakkaani, sinun on lopetettava tuo. Et voi harhailla yö toisensa jälkeen pimeässä etsien minua", hahmo sanoi hiljaa surullisella äänellä päätään pudistaen. "Mutta minä löysin sinut!", Samuel huudahti, "Minä todellakin löysin sinut ja sinä olet siinä. Olet palannut luokseni. En tiedä miten, mutta en välitäkään tietää". "Löysitkö? Todella?", hahmo kysyi hymyillen. Samalla se ojensi kätensä ja silitti kevyesti miehen poskea. Samuel värähti. Kosketus oli jääkylmä. "Muistatko tämän paikan?", se jatkoi kääntäen katseensa kohti ylempänä kohoavaa rinnettä. "Miten voisin olla muistamatta". "Entä muistatko kuinka harjanteen yksinäisen kuusen juurella, jossa suutelimme ensi kerran?" "Miten voisin olla unohtamatta", Samuel vastasi. "Entä muistatko minut?" "Mitä ihmettä tarkoitat, Eleanore? Tietenkin muistan". "Siinä näet. Joko ymmärrät. Ei sinun tarvitse minua enää etsiä. Olen ollut luonasi koko ajan. Muistoissasi". "En ymmärrä. Olet palannut. Olet siinä nyt". "Tämän ainoan kerran, jotta lopettaisit hulluutesi ja antaisit menneiden synkkien muistojen muuttua muistoiksi hyvistä hetkistä, jolloin alkaisit jälleen elämään". "Eleanore...", Samuel ehti sanoa, mutta hahmo otti nopean askeleen eteenpäin ja kietoi kätensä hänen ympärilleen.